

«Πρόεδρος» σε πρωθυπουργοκεντρική, ολιγαρχική δημοκρατία.

Γιώργος Ρωμανός, Συγγραφέας, ιστορικός ερευνητής.

Η βαρύτατα ασθενής Γ' ελληνική «Δημοκρατία» είναι **ουσιαστικά και τυπικά ολιγαρχική και απολύτως πρωθυπουργοκεντρική**. Ο πρωθυπουργός, ως μοναδικός πόλος εξουσίας, επιλέγει τους ανώτατους δικαστικούς, **καταργώντας στην πράξη των «Διαχωρισμό των εξουσιών», δηλαδή το θεμέλιο της Δημοκρατίας**. Ακόμη, επιλέγει τους πάντες στην κρατική μηχανή, μέχρι και «Πρόεδρο Δημοκρατίας» της αρεσκείας του τον οποίο επιβάλλει μέσω συναλλαγών με τις λοιπές «δημοκρατικές δυνάμεις».

Η ολιγαρχική φύση αυτής της «Δημοκρατίας» **αποδεικνύεται και από την ιστορικά συνεχή εναλλαγή στην εξουσία τριών πολιτικών δυναστειών οι οποίες όταν διαφωνούν προκρίνουν, κοινή συναινέσει, έναν «αντιπρόσωπό» τους σαν πρωθυπουργό, έστω και αγράμματο, μέχρι να ξαναμοιραστούν την εξουσία**.

Όλες οι πρόσφατες κυβερνήσεις ΔΕΝ είχαν λαϊκή πλειοψηφία επί όλων των πολιτών με δικαίωμα ψήφου. Στις εκλογές συμμετέχει σχεδόν το 50% των εχόντων δικαίωμα ψήφου. Οι υπόλοιποι δεν ψηφίζουν από αηδία γιατί γνωρίζουν το προαποφασισμένο αποτέλεσμα που οδηγεί σε έναν ενιαίο **Κυβερνητισμό αδιακρίτως κομμάτων**. Τα εκλογικά αποτελέσματα εξάγονται μέσα από μία **ύποπτη, ανεξέλεγκτη καταμέτρηση η οποία έχει ανατεθεί σε ιδιώτες**. Έτσι η «Δημοκρατία» αυτή δεν είναι σε

θέση να επιτελέσει τον κορυφαίο θεσμό-λειτουργία της δια του κράτους της! Ειδικότερα, στις τελευταίες εκλογές τα πλήρη εκλογικά αποτελέσματα ανακοινώθηκαν μετά από δεκαοκτώ ημέρες! Γνωστά και τα περιστατικά **κρίσιμης** νοθείας. Υποψήφιος που κατέφυγε σε εκλογοδικείο κατήγγειλε ότι του είπαν, πως: κακώς διαμαρτύρεται, διότι δεν του αφήρεσαν ψήφους αλλά του **προσέθεσαν!!!**

Νοσηρή είναι και η παυλοπούλεια «θεική» έμπνευση του δώρου (bonus) των 50 εδρών στο πρώτο κόμμα. Το πρόσχημα είναι: «για να υπάρχει σταθερή κυβέρνηση». Έτσι, όμως υποκλέπτεται η ψήφος του λαού και **παραβιάζεται η συνταγματική αρχή της ισότητας της ψήφου**, που μεταξύ άλλων προβλέπει ότι: «...**όλες οι ψήφοι είναι νομικά ισοδύναμες.**» Ωστόσο ο λόγος που έγινε αυτό είναι ότι η Γ' ελληνική «Δημοκρατία» έχει αυτοπαγιδευτεί, αργά και σταθερά επί δεκαετίες, σε έναν νέου τύπου Εθνικό Διχασμό, τον οποίο η ίδια δημιούργησε. Τα δύο διχασμένα μέρη είναι α. η ελαχίστη μειοψηφία των πολιτικών του ενιαίου Κυβερνητισμού και β. η μεγάλη πλειοψηφία του λαού. Τα Μνημόνια και, κυρίως, η «Συμφωνία των Πρεσπών» καθόρισαν τον Διχασμό. Με την «Συμφωνία» κορυφώθηκε η αντίθεση μεταξύ του ενιαίου Κυβερνητισμού και της μεγάλης πλειοψηφίας (σε ποσοστό περισσότερο από 70%) του ελληνικού λαού.

Πρόσθετα στοιχεία Διχασμού είναι: α. ο συνεχιζόμενος εθνομηδενισμός και η προώθηση της «ουδετεροθρησκείας» ως κυρίαρχη ιδεολογία της Μεταπολίτευσης. β. Η δήλωση του πρωθυπουργού Κυρ. Μητσοτάκη με την οποία εμφανίζεται «υπερήφανος για την πολυ-πολιτισμική Ελλάδα». Ταυτόχρονα, εγκαθιστά με το στανιό στην ενδοχώρα 100.000 (μέχρι στιγμής...) παράνομους εποίκους, από 80 ξένες χώρες, αλλοιώνοντας την εθνική-φυλετική σύνθεση των Ελλήνων, **χωρίς να έχει καν την νομιμοποίηση ενός δημοψηφίσματος!** Ωστόσο, ακόμη και αυτός ο βίαιος εποικισμός δεν αντιρροπεί τις πολλαπλάσιες εισροές του βίαιου εποικισμού. Παρ' όλα αυτά η **ΝΔ επιμένει στην εθνοκτόνο πολιτική: να μην κλείνει τα σύνορα της χώρας και να μην επιστρέφει στις χώρες τους ούτε τους 67.000 πιστοποιημένους παράνομους εποικιστές.** γ. Οι άρρηκτοι δεσμοί του ενιαίου Κυβερνητισμού με την «Παγκοσμιοποίηση». Και, με την Νέα Τάξη Πραγμάτων η οποία απεργάζεται τον διαμελισμό της Ελλάδος, ξεκινώντας από Μακεδονία και Θράκη, μέσα από τις Ελεύθερες Οικονομικές Ζώνες, οι οποίες είναι ψηφισμένη πολιτική της ΕΕ. Σχετικές και οι στενότερες σχέσεις του ενιαίου Κυβερνητισμού με τον Τζορτζ Σόρος. δ. Η μη αποτελεσματική, μέχρι στιγμής, αντιμετώπιση της διαρκώς επιτιθέμε-

νης Τουρκίας σε Αιγαίο και ελληνική ΑΟΖ. Σημειώνεται ότι ήδη η Τουρκία κατέκτησε τμήμα της κυπριακής ΑΟΖ, –άρα υφίσταται Αττίλας 3, επί κυβερνήσεων Μητσοτάκη, και Αναστασιάδη. ε. Την φορτική, ύπουλη, ενδοτική προπαγάνδα για το ζήτημα της προσφυγής στη Χάγη, και μάλιστα με όρους εθνικής αυτοκτονίας.

Πώς κυβερνά ο ενιαίος Κυβερνητισμός.

Οι αδελφοποιητικές συν-κυβερνήσεις ΝΔ–ΠΑΣΟΚ (και ΔΗΜΑΡ), όπως και ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ απέδειξαν τα εξής: 1. Τα επί δεκαετίες, μετά το 1974, αντιμαχόμενα για την εξουσία κόμματα ΝΔ–ΠΑΣΟΚ αποδείχθηκαν, στην ουσία και την πράξη, δύο νεο-φιλελεύθερα κόμματα προερχόμενα από την ίδια Φιλελεύθερη μήτρα, της μετά το 1909 πολιτικής τερατογένεσης. 2. Η συγκυβέρνησή τους υπήρξε καταλυτική στο να έρθει στην εξουσία το δεύτερο συνένοχο σχήμα, ΣΥΡΙΖΑ–ΑΝΕΛ. 3. Η εναλλαγή στην εξουσία έγινε με τη σύμφωνη γνώμη κυρίαρχου... τμήματος της ΝΔ και με την σωρηδόν ένταξη στελεχών του ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ. 4. Η εναλλαγή μείωσε εξουσιαστικά το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ ηττήθηκε από το τροτσικιστικό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, και, για πρώτη φορά, ένας τροτσικιστής κομμουνιστής έγινε πρωθυπουργός.

Η **προψηφισμένη (!) στο παρασκήνιο** νέα «Πρόεδρος Δημοκρατίας», αποτελεί αριστεροφοβική πρόταση-σωσίβιο στον πολιτικό βάλτο της χώρας. Και, επιβεβαιώνει πανηγυρικά, την μετά το 1974, ιδεολογική ηγεμονία της κομμουνιστικής Αριστεράς γενικά στη χώρα και ειδικά στην Νεοφιλελεύθερη ΝΔ. **Αριστεροί και Νεοφιλελεύθεροι ταυτίστηκαν στο κοινό πλέον πεδίο Διεθνισμού και Παγκοσμιοποίησης.**

Η επιλεγμένη σαν «Πρόεδρος»: α. Δεν διαθέτει πολιτική εμπειρία και έχει παντελή άγνοια γεωπολιτικών γνώσεων. β. Στερείται μεταπτυχιακών σπουδών και ανάλογου συγγραφικού έργου. γ. Φοιτητές -στα δοτά μαθήματα που έκανε- βεβαιώνουν ότι πρόκειται για άτομο που δεν πείθει με τον λόγο ούτε με την προσωπικότητά του. δ. Έχει συνδεθεί με μία σειρά τρανταχτών και αμφιλεγόμενων δικαστικών υποθέσεων. Μία εξ αυτών (αφορά τις Σκουριές) επανεξετάζεται στην Επιτροπή του Ευρ. Κοινοβουλίου (PETI). Τι θα γίνει εαν αποδειχθεί, ότι η «Πρόεδρος» παραβίασε την νομοθεσία της Ε.Ε.; ε. Κυρίως ΔΕΝ ανταποκρίνεται στο γράμμα του Συντάγματος, που απαιτεί ο «Πρόεδρος» να αποτελεί **ενοποιητικό στοιχείο της Δημοκρατίας**. Κι αυτό, διότι **δίχασε και περιθωριοποίησε τον λαό με την απόφασή της στο μέγιστο ζήτημα της «Συμφωνίας των Πρεσπών»**. Το ίδιο έκανε και σε μία σειρά κορυφαία ζητήματα: απα-

γόρευση αναγραφής του θρησκευματος στις ταυτότητες, απόδοση ΙΘΑΓΕ-ΝΕΙΑΣ σε ανεξέλεγκτους μετανάστες, κ.α. Η υπερψήφιση της αναδεικνύει προκλητικά, ότι ο ενιαίος Κυβερνητισμός της Μεταπολίτευσης μόνο σε δύο περιπτώσεις ομονόησε με ψήφους άνω των 200 βουλευτών: α. στην υπερψήφιση του δευτέρου Μνημονίου και έτσι στην έμμεση αναγνώριση ΟΛΩΝ των εθνοκτόνων Μνημονίων, και, β. στην συγκεκριμένη επιλογή «Προέδρου Δημοκρατίας.»

Οι αναρμοδιότητες του «Προέδρου» μέσω του παραβιασμένου «Συντάγματος»

Μετά το 1974, ενοποιητικό στοιχείο των διαγκωνιζομένων για την εξουσία και το χρήμα της, υπήρξε η αλλοίωση της Δημοκρατίας με εργαλείο τις «Μεταρρυθμίσεις» του Συντάγματος, καλυμμένες από ομερτά για τη νομή της εξουσίας.

Μέσω του πολλάκις βιασμένου Συντάγματός μας τα καθήκοντα του «Προέδρου», φαλκιδεύουν το αξίωμά του και ενισχύουν την μονοκρατορία του πρωθυπουργού. Συνοψίζουμε μερικά από όσα έχουν καταγγελλθεί ΚΑΙ ΜΕΣΑ στη βουλή:

1. Όλες οι δήθεν εξουσίες του «Προέδρου» βρίσκονται κάτω από την απόλυτη εξουσία ενός κατώτερου του· ενός υπουργού! **Αν δεν «προσυπογράψει» πρώτος ο αρμόδιος υπουργός η υπογραφή του «Προέδρου» είναι άκυρη.** Ο υπουργός (!) καθορίζει το περιεχόμενο και έχει την ευθύνη για την έκδοση κάθε νομοδιατάγματος. **Όλες οι ουσιαστικές αρμοδιότητες του «Προέδρου» έχουν ανατεθεί σε κρατικά όργανα, την Κυβέρνηση και την Βουλή.**

Ωστόσο το Σύνταγμα «προβλέπει»..., ότι ο «Πρόεδρος» «ασκεί κορυφαίες αρμοδιότητες στη λειτουργία του πολιτεύματος, διαμορφώνοντας την άσκηση νομοθετικής και εκτελεστικής λειτουργίας.» Είναι (δήθεν) «ρυθμιστής του πολιτεύματος, διορίζει τα μέλη της Κυβέρνησης, διαλύει τη Βουλή, παύει (!...) την κυβέρνηση από τα καθήκοντά της, και προκηρύσσει δημοψήφισμα.» Στην πράξη όμως τίποτε από αυτά δεν ισχύει. Ο «Πρόεδρος» εφαρμόζει –και μόνο– συγκεκριμένες πράξεις που σχολαστικά του προδιαγράφει το Σύνταγμα, το οποίο ελέγχει ασφυκτικά η εκάστοτε κυβέρνηση, χωρίς να του αφήνει κανένα περιθώριο έστω και διακριτικής παρέμβασης, παρά μόνο την παραίτησή του. Στην ουσία, όμως, **ούτε και αυτή**, αφού ο «Πρόεδρος» αποτελεί **σάρκα εκ της σαρκός του ενιαίου Κυβερνητισμού και ΔΕΝ παραιτείται καν!** Αυτό φάνηκε ξεκάθαρα στην περίπτωση της εθνοκτόνου «Συμφωνίας των Πρεσπών».

Έτσι, η υπογραφή του «Προέδρου» έχει την αξία μίας διακοσμητικής περικοκλάδας στο κάτω μέρος των νομοθετημάτων. Είναι διαπιστωμένο, ότι κατά την υπογραφή κινεί το χέρι του ο ίδιος...

2. Λέγεται, ότι ο «“Πρόεδρος” είναι ο αρχηγός του κράτους» και «εκπροσωπεί την Ελλάδα απέναντι στα άλλα κράτη.» Αλλά, **αρχηγός χωρίς εξουσία δεν είναι αρχηγός κράτους. Είναι κάτι άλλο...** Θυμόμαστε τον κ. Παυλόπουλο να ψελλίζει, ότι «δεν έχει αρμοδιότητες» μπροστά στον Θρασύ Ερντογάν, μέσα στο «Προεδρικό».

3. Η «ερμηνείας» του Συντάγματος αποτελούν την Κερκόπορτα κατάλυσης της Δημοκρατίας. Κι αυτό γιατί συνταγματολογικά, μεταξύ άλλων, προβλέπονται δύο κριτήρια: α. το **ιστορικό** και β. το **συστηματικό**. Το **ιστορικό** τσουβαλιάζει την μακριά εξέλιξη του πολιτεύματος, από την Βασιλευσμένη Δημοκρατία έως την «προεδρευομένη Δημοκρατία», όπως συμφέρει την προπαγάνδα του ενιαίου Κυβερνητισμού. Ενώ, με το **συστηματικό** κριτήριο, ως εργαλείο αντιδημοκρατίας, δίνονται στον «Πρόεδρο» ανυπόστατες αρμοδιότητες. Με το **συστηματικό** κριτήριο οι «καλοί» Συνταγματολόγοι του ενιαίου Κυβερνητισμού φρόντισαν να προσδιορίζεται σαφώς και το λεγόμενο **«αρνητικό τεκμήριο αρμοδιότητας»**. Αυτό με απλά λόγια σημαίνει, ότι ο «Πρόεδρος» ΔΕΝ έχει άλλες αρμοδιότητες, εκτός από αυτές που ορίζει, με σαφή τρόπο, το (φαλκιδευμένο) Σύνταγμα και οι νόμοι που είναι σύμφωνοι με αυτό! Κάθε σχόλιο περιττεύει...

Λέγεται ότι: «ο Πρόεδρος εκφράζει την **ενότητα** και τη **συνέχεια** του κράτους.» Εδώ προκύπτουν δύο ερωτήματα: α. Πώς η νέα «Πρόεδρος» εκφράζει την «ενότητα», όταν στην «Συμφωνία των Πρεσπών» εξέδωσε απόφαση που **ΔΕΝ συνάδει με το κοινό περί δικαίου αίσθημα της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού;** Και, β. **γιατί πρέπει να υπερψηφίζεται πανηγυρικά ένα πρόσωπο που συμβολίζει τη «συνέχεια» μιας τεράστιας εθνικής ήττας;**

Η σιωπηλή, ακόμη αδρανής πολιτικά (αλλά για πόσο;) μεγάλη πλειοψηφία του ελληνικού λαού είναι αντίθετη σε όλα αυτά. Κυρίως είναι αντίθετη στο ότι οι δυνάμεις του ενιαίου Κυβερνητισμού έχουν φτιάξει ένα δικό τους κόσμο, ένα δικό τους πεδίο εξουσίας και αμοιβών, **ερήμην του λαού**. Αυτό, όμως, με κανένα τρόπο δεν εκφράζει το κοινωνικό σύνολο, και, κυρίως, δεν λέγεται Δημοκρατία.